

Sygn. akt VII U 1747/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant p.o. protokolanta Wioleta Skobel

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 roku w Lublinie

sprawy H. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 września 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala H. M. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 1747/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. M. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawczyni nie udokumentowała 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła H. M. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniosła, że pracowała w warunkach szczególnych od (...) roku do 31 sierpnia 2006 roku w (...) Spółdzielni Pracy (...) w K..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

H. M. urodzona (...) w dniu (...) roku złożyła wniosek o emeryturę. Jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednak złożyła wniosek o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa. Przed organem rentowym udowodniła 20 lat, 4 miesiące i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 6 miesięcy i 8 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawczyni w dniu (...) roku została zatrudniona w Spółdzielni Pracy (...) w celu nauki zawodu zecera (k. 2 akt osobowych – k. 15). Od dnia 22 października 1979 roku powierzono jej stanowisko składacza ręcznego (k. 3 ao). Następnie jako zajmowane stanowisko podawano zecer zakładowy (k. 4-21 ao). W dniu 10 maja 1988 roku została przesunięta do pracy na linotypie (k. 22 ao). W dniu 2 lipca 1988 roku pracowała jako składacz ręczny (k. 24 ao). Od dnia 11 marca 1994 roku powierzono wnioskodawczyni stanowisko introligator przemysłowy na wydziale opakowań (k. 44 ao). Od dnia 29 maja 1995 roku było to stanowisko operator maszyny introligatorskiej-pudełkarz (k. 49 ao). Zajmowała je do dnia 31 grudnia 1998 roku. W okresie od dnia 8 marca 1991 roku do dnia 10 marca

1994 roku korzystała z urlopu wychowawczego (świadcstwo pracy – ao). Stanowisko zecera oznaczało stanowisko składacza ręcznego. Wnioskodawczyni wówczas składała teksty tzn. układała teksty czcionką. Stop drukarski składał się z cyny, antymonu i ołowiu. Jako introligator cięła papier gilotynami, cięła kartony do wykroju pudełek. Jako operator maszyn sztancujących introligatorskich wykonywała te same czynności tylko przy pomocy innej maszyny. Maszyny te generowały duży hałas ponadto panowało silne zapylenie z ciętego papieru i unosiły się opary z farby. (zeznania wnioskodawczyni – k. 17v-18, 29v, zeznania H. D. – k. 29, zeznania A. O. – k. 29-29v).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawczyni ze Spółdzielni Pracy (...) zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawczyni. H. D. pracowała w (...) od 1974 roku do 1990 roku jako zecer. A. O. pracowała tam od 1981 roku do 1990 roku także jako zecer. Świadcowie pracowali wspólnie z wnioskodawczynią i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez nią obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli sobie w stanie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawczyni oraz treścią akt osobowych wnioskodawczyni pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawczynię czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadcowie jednoznacznie potwierdzili stanowiska zajmowane przez ubezpieczoną, które były zgodne z treścią jej akt osobowych. Opisali także czynności wykonywane na każdym z tych stanowisk, a także warunki pracy na nich panujące. Zeznania wnioskodawczyni w pełni potwierdziły okoliczności podniesione przez świadków. Były spójne i logiczne i zasługiwały na obdarzenie ich wiarą.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczyni wykonywała pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 1 września 1976 roku do dnia 7 marca 1991 roku jako zecer oraz od dnia 29 maja 1995 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku jako operator maszyn sztancujących i introligatorskich (łącznie 16 lat i 10 miesięcy) wskazaną w wykazie A, dziale XI poz. 5 Bezpośrednia obsługa maszyn i urządzeń do składania (łamania) arkuszy papieru, krajania papieru i wyrobów poligraficznych oraz do oprawy wyrobów poligraficznych w drukarniach, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Okres urlopu wychowawczego nie podlegał uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), kobietom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawczyni udowodniła staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat, gdyż wynoszący 16 lat, miesiąc i 10 dni. Tym samym spełnia wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić H. M. prawo do emerytury od dnia(...) roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.